

Enrique Granados Aumacellas

Nedador. Ha dedicat tota la vida al món de la natació, com a esportista i com a dirigent. Ell, que duu el nom i un llinatge que va lligat a la fama —com el seu avi, el famós músic, i com son pare, que fou preparador i entrenador de la selecció espanyola—, fou durant anys l'estendard de la natació balear. Com a esportista participà en els primers Jocs de la Mediterrània, celebrats l'any 1951 a Alexandria (Egipte), on quedà en la tercera posició de les proves de 400 i 1.500 metres lliures, a l'olimpíada d'Hèlsinki, i fou seleccionat per a l'olimpíada de Melbourne (Austràlia) de 1956. Durant els anys 1955 i 1956 gaudí d'una beca a la Universitat de Yale (USA), i també obtingué el rècord d'Espanya en 200, 400 i 1.500 metres lliures i en 200 metres papallona. Ja amb seixanta anys, s'inscrigué com a nedador màster i fou campió d'Espanya de la prova de 100 metres esquena els anys 1996 i 1999. En el campionat d'Europa, celebrat a Palma, quedà el quart de les proves de 50 i 100 metres esquena.

Com a tècnic i dirigent, l'any 1976 engegà el Pla general per al desenvolupament de la natació a Balears. Fou l'impulsor de la competició internacional del Mallorca Sincro (que durà setze anys i en què participaren setze països) i també fou membre de la Comissió Tècnica de la Lliga Europea de Natació Sincronitzada. També fou president de la Federació Balear de Natació durant dos períodes, de 1973 a 1979 i de 1992 a 1999. Així mateix, fou secretari de la Federació Espanyola de Natació durant els anys 1988 i 1989 i directiu executiu del campionat del món de natació que es feu a Madrid el 1986. Finalment aconseguí que l'any 1993 es dugués a terme a Palma el primer campionat del món de piscina curta.

De les distincions i els premis que li han estat concedits al llarg de la seva vida, cal destacar-ne els següents: Medalla d'Argent al Mèrit Esportiu del Consell Superior d'Esports, el 1982, i Placa d'Honor de la Federació Espanyola de Natació.